

Κώστας Σημίτης

Με ενοχλεί η πολιτική ως θέατρο

Η Ν.Δ. χωρίς διάλογο και πολύ περισσότερο κοινωνική συναίνεση προχωρεί στην εφαρμογή σκληρών αντιλαϊκών και αντιανταρτυξιακών μέτρων. Όμως, ο καθηγητής, δουλεντής και μέλος του Ε.Γ. του ΠΑΣΟΚ κ. Κ. Σημίτης δεν πτοείται. Πιστεύει ότι ο σοσιαλισμός έχει μέλλον και μάλιστα στα πλαίσια μιας πραγματικά ενωμένης Ευρώπης.

ΕΡ.: Μετά τις απεργίες τι;
ΑΠ.: Ο χειμώνας της οργής.

ΕΡ.: Παλαιοκρασάς ή Μάνος;

ΑΠ.: Ίδια γεύση. Η ελληνική οικονομία βαδίζει αυτή τη στιγμή στο ευρωπαϊκό περιθώριο.

ΕΡ.: Έδερτ ή Σαμαράς;

ΑΠ.: Ούτε συντηρητική αναπαλαίωση ούτε λαϊκιστικός εθνικισμός.

ΕΡ.: Πόσο δίκιο έχει ο Γ. Σουφλιάς;

ΑΠ.: Σε ποιο θέμα; Έχουμε διαχείριση αντί για έμπνευση, κομματική ανάμειξη αντί για αυτοτέλεια της εκπαίδευσης.

ΕΡ.: Τι θαυμάζετε στον κ. Μητσotάκη;

ΑΠ.: Την μόνιμη υπεροψία του παρ' όλα όσα συμβαίνουν.

ΕΡ.: Τι σας αρέσει στην πολιτική;

ΑΠ.: Η δυνατότητα να επηρεάσεις την κοινωνική εξέλιξη, να ξεκινάς το αύριο και να καθορίζεις το χθες.

ΕΡ.: Τι σας ενοχλεί στην πολιτική;

ΑΠ.: Η πολιτική ως θέατρο για να θαυμάζουν οι οπαδοί, για να παραπλανώνται οι αφελείς, για να παίζουν κάποιοι τους πρωταγωνιστές όποιο και αν είναι το έργο.

ΕΡ.: Κωνσταντίνος Καραμανλής;

ΑΠ.: Η ενσάρκωση της ελληνικής συντηρητικής παράταξης με ευρωπαϊκό προσανατολισμό.

ΕΡ.: Φλωράκης ή Κύρκος;

ΑΠ.: Οι ιστορικοί ας κάνουν την εκτίμησή τους.

ΕΡ.: Δαμανάκη ή Παπαρήγα;

ΑΠ.: Ναι στη συνεργασία όταν οι στόχοι είναι κοινοί. Όχι στον δογματισμό.

ΕΡ.: Το ΠΑΣΟΚ ενηλικιώθηκε;

ΑΠ.: Δεν μ' ενοχλεί το εφηβικό πάθος αλλά τα γεροντικά πείσματα.

ΕΡ.: Προτέρημα του Ανδρέα Παπανδρέου;

ΑΠ.: Ηγετική ικανότητα. Ευφυΐα.

ΕΡ.: Ελάττωμα;

ΑΠ.: Συγκεντρωτισμός.

ΕΡ.: Άκης Τσοχατζόπουλος;

ΑΠ.: Όλοι δουλεύουμε μαζί για το ΠΑΣΟΚ.

ΕΡ.: Γεννηματάς ή Αρσένης;

ΑΠ.: Φτάνει πια στη δελφίνο-

λογία, την άλλη όψη του αρχηγισμού.

ΕΡ.: Πράσινο ή κόκκινο;

ΑΠ.: Η παράδοση και το σήμερα. Και κόκκινο και πράσινο.

ΕΡ.: Αν γινόταν δημοψήφισμα για το Μάαστριχτ;

ΑΠ.: Θα ψήφισα ΝΑΙ. Δημοψηφίσματα λύνουν αλλά και συγκαλύπτουν προβλήματα.

ΕΡ.: Ξένος πολιτικός που θαυμάζετε;

ΑΠ.: Ο Ζακ Ντελόρ. Ξέρε να πραγματοποιεί ένα όραμα.

ΕΡ.: Βιβλίο που σας άρεσε;

ΑΠ.: Δ. Δημητριάδη, «Πεθαίνω σαν χώρα». Αρμόζει στις σημερινές συνθήκες.

ΕΡ.: Γερμανία ή Αγγλία;

ΑΠ.: Ενωμένη Ευρώπη.

ΕΡ.: Μουσική;

ΑΠ.: Κάθε μορφής, ανάλογα με την περίπτωση.

ΕΡ.: Σπορ;

ΑΠ.: Ναι, η ζωή δεν είναι μόνο πολιτική.

ΕΡ.: Ανεβαίνετε καμιά φορά σε τρένο;

ΑΠ.: Από το 1974 στο τρένο του ΠΑΣΟΚ.

ΕΡ.: Αλέξανδρος Παπαναστασίου ή Νικόλαος Πλαστήρας;

ΑΠ.: Και η σκέψη και η δράση.

ΕΡ.: Γεώργιος Παπανδρέου;

ΑΠ.: Τα οράματα και η αντιφατικότητα του νεοελληνικού φιλελευθερισμού.

ΕΡ.: Έχει μέλλον ο σοσιαλισμός;

ΑΠ.: Ναι, γιατί η δημοκρατικότερη και δικαιότερη κοινωνία θα είναι πάντα κοινό αίτημα.

ΕΡ.: Η ελληνική δημοκρατία;

ΑΠ.: Ναι, γιατί προχωρεί ο πολιτικός εκσυγχρονισμός. Πελαταικό κράτος, αρχηγισμός, λαϊκισμός φθίνουν.

ΕΡ.: Έχετε φιλοδοξίες;

ΑΠ.: Φιλοδοξίες έχει ο πολιτικός που αισθάνεται υπάλληλος. Θέλει προαγωγή. Ο πραγματικός πολιτικός αγωνίζεται να κάνει πράξη ιδέες.

ΕΡ.: Καθηγητής ή πολιτικός;

ΑΠ.: Η πολιτική πρέπει να εξηγεί για να κινητοποιεί. Η πολιτική πρέπει να εκπαιδεύει για να πραγματοποιεί.

ΕΡ.: Καινούργιο σας βιβλίο;

ΑΠ.: Ναι. Θέμα: «Λαϊκιστικός Εθνικισμός ή Εθνική Στρατηγική».

Συνέντευξη στον ΓΙΑΝΝΗ Ε. ΔΙΑΚΟΓΙΑΝΝΗ

Περίεργον! Γιατί δείχνει να θρίσκειται ακόμα στην εποχή του Εμφυλίου, ο κ. Μητσotάκης; Ο Εμφύλιος δεν έγινε το 1965!

Εάν δεν εσφάζοντο οι Δημητροκάλλης, Σγαροδέλλης, Μπεχράκης και λοιποί, θα 'λεγα ότι στην ποδιά της σφάζονται παλικάρια!

Χάθηκε ένας «νέος, ωραίος και μορφωμένος»; Για σφαγή, εννοώ (στο κακό να πηγαίνει ο νους σας, όχι στο πονηρό!)

Βρέξε, Πανάγαθε! Ανόχι για να μας σώσεις, ανόχι για να μας πνίξεις, ανόχι για να σβήσεις τη φωτιά στη Ρόδο, ανόχι για να 'χουμε νεράκι να πιούμε, ανόχι για να μας πάρει το ποτάμι, βρέξε! Κάποιους λόγους θα 'χεις ακόμα για να βρέχεις, δεν μπορεί!

Άγριο Κράτος! Γκρι, σταχτί

Δερόστατο

Αθλητισμού στη συνέχεια, υλικό ένδυσης (φανέλες, σορτσάκια και ίσως κανα παπούτσι). Εδώ κι 6 μήνες, δεν έχουν λάβει ούτε καν απάντηση!

... αν και η Ντόρα κάνει (!) μεγάλη προσπάθεια (!) να δελτιώσει (!) το ίματζ...

Σε θέματα μεγαλύτερου, βεβαίως, ενδιαφέροντος απ' τον αγώνα ενάντια στα ναρκωτικά, όπως οι μπαλωθιές που άρχισε να ρίχνει ο κ. Πρωθυπουργός μόλις έπιασε κάθο στα Χανιά!

Τις οποίες, με τη σειρά του έπιασε στον αέρα ο κ. Ανδριανόπουλος και τις έβγαλε στον αέρα της ΕΤ1 και ΕΤ2

να δρουν το στόχο τους, να βλέπετε και να μην πιστεύετε, άπιστοι Θωμάδες.

ΣΤΑΘΗΣ Σ. 29.ΙΧ. '92

Υ.Γ. (χάσαμε την τάπα-stop)

ντουβάρι: όταν δεν πέφτει πάνω σου, πέφτει μπροστά σου! Παιδιά του προγράμματος «Ανω 18» που δίνουν τον αγώνα της ανεξάρτητης έφτιαξαν, με πρωτοβουλία αποθεραπευμένου συντρόφου τους, ομάδα μπάσκετ! Ζήτησαν λοιπόν, απ' τη Γραμματεία Νέας Γενιάς στην αρχή, κι απ' το υφυπουργείο

ΒΙΒΛΙΟ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Ένα παράθυρο στο μέλλον

ΡΙΑΝ ΑΪΣΛΕΡ: «Η Κύλιξ και το ξίφος». Μετάφραση: Καρίνα Λάμψα. Επιστημονική επιμέλεια: Σωσώ Λογιάδου Πλάτωνος. Εκδόσεις «Γλάρος» 1992, σελ. 400.

Ένα βιβλίο - ξάφνιασμα, με το οποίο η ανθρωπολόγος και νομικός Ριάν Άισλερ, ανοίγει ένα παραθυράκι προς ένα μέλλον που... ίσως δεν έρθει ποτέ.

Ξεκινώντας από ευρήματα της παλαιολιθικής περιόδου και ξαναδιαβάζοντας - ή μάλλον ξαναγράφοντας -

την ανθρώπινη ιστορία, η συγγραφέας αποκαλύπτει ότι οι πρώτες ανθρώπινες κοινωνίες, εξελίσσονταν στα πλαίσια της συνεργασίας και της συντροφικότητας. Η θέση της γυναίκας ήταν ψηλά και η «Κύλιξ» ήταν το σύμβολο του Μινωικού και άλλων αρχαίων πολιτισμών.

Αλλά η ιστορία γράφεται από άντρες. Κι έτσι, όταν ακολούθησε μια περίοδος χάους, εισβολών και αποδιοργάνωσης, δεν εξορίστηκε μόνο η «Κύλιξ» από το «Ξίφος» (την πολεμική ιδεολογία), αλλά και η ιστορία γράφτηκε έτσι που κανείς να μην υποψιαστεί ότι κάποτε τα πράγματα ήταν αλλιώς!

«Αν η γυναίκα δε χειραφετηθεί, ο

κόσμος δεν αλλάζει», λέει η συγγραφέας, που - παρ' όλα αυτά - εντοπίζει στη ματοδαμμένη εποχή μας τα πιθανά σημάδια ενός νέου πολιτισμικού μετασχηματισμού προς τη συντροφικότητα και όχι την κυριαρχία.

Κι όμως, δεν πρόκειται για φεμινιστικό βιβλίο, αλλά για μια ιστορική και κοινωνική μελέτη, με πλούσιο επιστημονικό υπόβαθρο, που επιμένει να βλέπει τον άνθρωπο και τον κόσμο ως «όλον», ως αδιάσπαστη ενότητα.

Και να «φινάξει» ότι δεν ήταν πάντοτε ο πόλεμος πάντων πατήρ, αλλά μονάχα μερικών. Και πως υπήρχε μια «μητέρα Γη», που κάποτε τηρούσε τις χαμένες πια ισορροπίες.

Νίκος

Μάστορας